

# 24

...ตัวเลขธรรมดา จะกลายเป็น  
ความน่าทึ่งจนคุณคิดไม่ถึง



เจนนิเฟอร์ คิม



พิมพ์ครั้งที่แรก กุมภาพันธ์ 2554 ราคา 185 บาท  
 รัฐบาลทางบรรณานุกรมของห้องสมุดแห่งชาติ  
 เจเนอราลส์ หีม.  
 24-กรุณาฯ : ฉบับ พรีนติ้ง เซอร์วิส, 2554.  
 104 หน้า.  
 1. ทรัพยากรมนุษย์. 2510-2. นวัตกรรม. I. ชื่อเรื่อง.  
 782.0092  
 ISBN 978-618-616-110-8

เจ้าของผู้พิมพ์มีใจจดจ่อ  
 สำนักพิมพ์แห่งชาติ  
 บริษัท แมชั่น อินเทอร์เน็ต เซ็นเตอร์ จำกัด (มหาชน)

ประธานที่ปรึกษา  
 ที่ปรึกษา

ประธานคณะกรรมการจัดทำ

กรรมการผู้ชำนาญการ

กรรมการผู้จัดการ

ผู้จัดการกองบรรณาธิการอาวุโส

ประสานงาน

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

ปก/รูปเล่ม

ภาพวาด

กราฟิก

ผู้จัดการฝ่ายขายและการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายการตลาด

ดีมาชัย วีระพัฒน์วงศ์

ดร.วงศ์ศิริ สังขวาที มีปาศิ

ธนะชัย สัมตชัยกุล

เกษรี กาญจนะภรณ์ชัย

ดร.เนืองพร วงษ์เชษฐา

รุจิธร ศุภรัตน์

รัชชชัย สิมสุรสี, ภกมล ไทไขว่ซติ

จิราวรรณ เนืองพงศ์

COOPY CAT

ชญาเนวัฒน์ พิรมศิริวิชาติ

วิภาดา เสริมธนะพัฒน์กุล, กฤษณา แก้วประเสริฐ

ศรัทธา ปาลกวงค์ ณ อุบลราชธานี

รัฐพรรัตน์ จีโอรรัตน์, จารุวรรณ นาคบักุง,

เพชร วัฒนประวัติก์

เนติวัฒน์ อนุวัฒน์กุล

สำนักงาน เลขที่ 1854 ถนนนางนา-ตราด แขวงนางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260  
 โทรศัพท์ 0-2338-3694-6 โทรสาร 0-2338-3986, [www.nationbook.com](http://www.nationbook.com)

พิมพ์ที่ บริษัท แมชั่น อินเทอร์เน็ต เซอร์วิส จำกัด  
 167/5 หมู่ 4 ถนนนางนา-ตราด กม. 29.5 ตำบลบางปอ อำเภอบางเสาธง จังหวัดสมุทรปราการ 10560  
 โทรศัพท์ 0-2313-4405-6 โทรสาร 0-2313-4445

จัดจำหน่ายโดย บริษัท ซีอี็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน) อาคารเมทเทวเวอร์ ชั้น 19  
 เลขที่ 1858/87-9 ถนนนางนา-ตราด แขวงนางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260  
 โทรศัพท์ 0-2739-8222, 0-2739-8000 โทรสาร 0-2739-8386-9, [www.se-ed.com](http://www.se-ed.com)

สงวนลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2554 โดย บริษัท แมชั่น อินเทอร์เน็ต เซ็นเตอร์ จำกัด (มหาชน)  
 ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใด หรือหนังสือฉบับนี้ รวมทั้งการจัดพิมพ์ ตัดทอน ไม่ทำรูปเล่มหรือวิธีการใดๆ  
 โดยกรรมวิธีใดๆ ทางอิเล็กทรอนิกส์ การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

หากพบหนังสือมีคุณภาพไม่ดี หรือชำรุดเสียหาย สามารถขอเปลี่ยนใหม่ได้จากร้านที่ท่านซื้อ  
 ติดต่อผู้จำหน่าย โทรศัทพ์ 0-2338-3894-8

## คำนำสำนักพิมพ์

เจนนิเฟอร์ คิม ผู้หญิงที่ออกตัวเรื่องหน้าตาว่าไม่สวย แต่ต้องขอแย้งว่าเธอสวยมากยามปรากฏตัวอยู่บนเวทีรวมทั้งหัวใจเธอที่สวยงามและงดงามเป็นพิเศษ แถมยังร่ารวยเสน่ห์เมื่อปรากฏเป็นความคิด ผ่านทางตัวอักษร หนังสือของเธอมีมากกว่าเรื่องราวของนักร้องที่มีชื่อเสียงคนหนึ่ง มากกว่าชีวิตทั่วไปของผู้หญิงที่ใช้เสียงเพลงเป็นบันไดสู่ดวงดาว ทว่าเต็มไปด้วยข้อคิด แจ่มคม ให้เราได้ทั้งสาระบันเทิงเรื่องที่ธรรมดาๆ แต่ผ่านถ้อยคำจากเธอจะทำให้เรื่องราวเหล่านั้นน่าสนใจขึ้น แม้กระทั่งเรื่องอาหารที่มองว่าเป็นเรื่องทั่วไป แต่เธอกลับทำให้คนอ่านรู้สึกว่ามันมีคุณค่ามากกว่าคำว่าอาหาร จนทุกวันนี้มีแฟนๆ ติดตามเธอในฐานะนักเขียนอย่างเต็มอกเต็มใจเป็นจำนวนมาก

24 เป็นผลงานเล่มล่าสุดของเธอ ซึ่งอ่านสนุกเหมือนเคย เจนนิเฟอร์ คิม เล่นกับเลข 24 เอาไว้แต่จะอย่างไรบ้างนั้น เธอได้เฉลยไว้ในหน้าถัดไป แต่ต้องไม่ธรรมดาแน่ๆ เพราะเธอคือ เจนนิเฟอร์ คิม แน่นนอนว่านอกจากจะการ์ตูนเรื่องเสียงเพราะแล้ว ตัวหนังสือของเจนนิเฟอร์คิม ก็ยังคมขาดบาดใจเช่นเคย

ด้วยความปรารถนาดี  
เนชั่นบุ๊คส์

## สารบัญ

9	24
13	เวลา
19	ต้น
23	ความสุขของพุงกะทิ : ต้นไม้และไผ่แดง
29	ความสุขของพุงกะทิ : บ้านนากับตายาย
33	ความสุขของพุงกะทิ : ตอน พร้อมหน้าพร้อมตา
37	สงบ
43	เจริญ
47	ขอ (I)
51	ขอ (II)
54	ขีพจรลงท้อง (I)
59	ขีพจรลงท้อง (II)
63	สองยาม(I)
66	สองยาม(II)
71	สองยาม(III)
77	น้องขิง (I)
81	น้องขิง (II)

น้องซิง (III)	85
น้องซิง (IV)	89
ชีวิต	93
ตาย	97
พราก	100
เลี้ยง	104
ข้อดี	108
เรียน	112
บ้า	117
เจ้าหรือ	121
รวย	125
ฟองสบู่	129
เหตุผล(I)	133
เหตุผล(II)	137
เหตุผล(III) มากกว่า...แค่เห็น	141
รางวัล(I)	147
รางวัล(II)	151
ซ้อม	155
ก่อน-หลัง	159



“ความเจ็บปวด เป็นสิ่งที่ฉันขอบคุณมันเสมอ เพราะมันเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้ฉันยังรู้สึกว่...ตัวเองเป็นมนุษย์” (จากซีรีส์เรื่อง ฮีโร่)

ใครๆ ก็อยากมีความสุข ไม่อยากเป็นทุกข์ หรือพบกับความเจ็บปวด...ความกลัว ความผิดหวัง คือ บททดสอบของความแกร่งในตัวมนุษย์ มันจะเป็นอย่างไรก็ตาม แต่ก็ขอให้รู้ไว้เถอะว่า ทุกสิ่งในโลกนี้ล้วนถูกสร้างขึ้นด้วยเหตุผลบางอย่าง...แม้บางครั้งเราอาจไม่เข้าใจก็ตาม

“ความอดทน” คือ ตัวช่วยเดียวที่มนุษย์มีอยู่ ขณะยังมีลมหายใจ และ “ความตาย” คือ ตัวช่วยสุดท้ายที่จะทำให้มนุษย์หลุดพ้นจากความเจ็บปวดที่กำลังเผชิญหน้าอยู่ทางกาย

ระบบกลไกในร่างกายและจิตใจของมนุษย์ช่างน่ามหัศจรรย์ ที่สามารถทำให้มนุษย์มีชีวิตอยู่รอดในแต่ละวัน หากมองกันในเชิงชีวภาพ แต่สำหรับฉัน...มันคือ “ปาฏิหาริย์” อย่างที่ฝรั่งชอบพูดกัน

เชื้อโรค อุบัติเหตุ มลภาวะ ภัยพิบัติทางธรรมชาติ หรือ แม้แต่หน้ามือ  
มนุษย์เอง การรอดตายจากความเสี่ยงภายใน 24 ชั่วโมง คงต้อง  
เรียกว่า "ปาฏิหาริย์" จริงๆ

ทุกวันนี้แค่เป็นหวัดที่ดูเหมือนธรรมดาที่สุดก็คร่าชีวิตคนเรา  
ได้แล้ว ไม่ต้องฝีมือของมะเร็งร้ายที่ก่อตัวเป็นปี

"อีคิม ฉันจะไปซื้อ ตีนหมี กับ โสมคนได้ที่ไหน?" ทือป ดารณีนุช  
โทรปลุกฉันขึ้นมาจากตาม ทั้งๆ ที่ยังไม่สร้างขี้ตา

"นี่พิเรนทร์ อยู่ๆ จะกินตีนหมี แกเป็นอะไรไร่เปล่า? อีกอะไรี้อ"

"ไม่ใช่ของฉัน ฉันจะซื้อให้เพื่อน มันเป็นมะเร็งระยะสุดท้าย  
แล้วมันกลัวมากไม่รู้จะทำยังไงก็เลยโทรหาฉัน ก็เข้าใจมันอ่ะนะ  
เป็นใครๆ ก็ต้องกลัว ต้องตื่นนอนสุดชีวิต..."

"อีม่รี มึงอยู่มูลนิธิไหนเนี่ย วันๆ เอาแต่ไถนา ไม่มีเวลาจะ  
หลับจะนอน ยังจะหาเวลาไปช่วยชาวบ้านอีก..ปีหน้ามึงลงสมัคร  
ส.ส.แข่งกับคุณปวีณาเลยนะ "

"มันไม่ใช่คนขึ้น แต่มันเป็นเพื่อนฉัน ถ้าเป็นแก ฉันก็จะช่วย  
แก จนถึงที่สุดเหมือนกัน...(ซึ้ง...น้ำตาจะไหล)

ประเสริฐเลิศล้ำ! อยากให้มีรางวัลเพื่อมาดัญญูแห่งปี ดารณีนุช  
คงกวาดไปทุกปี

มะเร็งระยะสุดท้าย ยาวิเศษที่ไหนคงช่วยไม่ได้ นอกจาก "ใจ"  
ทั้งกำลังใจจากเพื่อนและกำลังใจจากตัวเอง ฉันไม่ได้อยู่ในสภานั้น  
ฉันไม่มีทางเข้าใจความรู้สึกที่แท้จริงของคนใกล้ตาย แต่ถ้าเป็นฉัน

ฉันคงพยายามเข้าใจและยอมรับมัน ใช้ชีวิตในแต่ละวัน แต่ละ ชั่วโมง แต่ละนาที่อย่างรู้คุณค่า การใช้ชีวิตอยู่กับความกลัวต้องต่อสู้กับตัวเองและโรคร้ายเพื่อให้ผ่านพ้น 24 ชั่วโมงไปอย่างเจ็บปวดและทรมาน มันคือช่วงเวลาที่ได้พิสูจน์ความเป็นมนุษย์ในตัวเองอย่างที่สุดและแท้จริง และเมื่อลืมตาขึ้นพบกับวันใหม่ นั่นแหละคือ ปาฏิหาริย์ในชีวิต

24 ชั่วโมงมันมีค่ากว่าที่เคยเป็นมาทั้งชีวิต...

แม่ซีร่างโคถึกตัวเมียยังคงทำหน้าที่เพื่อนที่ดีที่สุดในชีวิตของเพื่อนผู้กำลังจะจากไป...ฉันดีใจที่ได้เป็นเพื่อนกับมัน

ญาติของฉันคนหนึ่งเป็นมะเร็งที่ตับระยะสุดท้าย มีเวลาเหลือแค่ 1 เดือน แกอายุ 50 กว่าๆ ตลอดชีวิตทำแต่งงานกับเล่นหวย (กิจกรรมที่ทำให้ชีวิตตื่นเต้นขึ้นมากกว่าปกติ จากการลุ้น) ไม่เคยไปเที่ยวไหนไกลๆ ในช่วงชีวิตที่ผ่านมา ด้วยเวลาที่เหลือน้อย แกจึงไม่เลือกที่จะขัดขืน หรือยื่นข้อกับโรคร้าย แต่เลือกที่จะอยู่กับความเจ็บปวดอย่างเข้าใจและมองไปข้างหน้าอย่างมีความหวัง...หวังว่าจะได้พบความสุขก่อนเวลาจะหมดลง...

“พาพ่อไปเที่ยวทะเลหน่อยสิลูก”

คนทั้งครอบครัวจึงพากันไปทะเล เที่ยวและใช้ชีวิตร่วมกัน ก่อนวาระสุดท้ายจะมาถึง ตั้งแต่ทะเลไปถึงงานวัด ภาพที่ผู้คนรอบข้างจำได้ก็คือ รอยยิ้มและเสียงหัวเราะ ความสุขที่แกไม่เคยมีมาก่อนตลอดชีวิต...แค่เดือนเดียวแกก็จากไปอย่างไม่ทุกข์ทรมานนัก เหลือเพียงภาพความสุขอันงดงามเป็นภาพสุดท้าย เก็บไว้ในใจของ



คนในครอบครัว

24 ชั่วโมงก็ปาฏิหาริย์แล้ว 720 ชั่วโมง (30 วัน) นั้นยิ่งกว่า ...

ในห้วงสำนึกก่อนลมหายใจสุดท้ายจะหมดลง ฉันคิดว่าแคง  
แอบชอบคุณความเจ็บปวดที่นำแคงไปพบกับความสุข และพิสูจน์  
ความเป็นมนุษย์ที่แท้จริงในตัวแคง...

ความเจ็บปวดทางใจที่ไม่มีขอบเขตและขีดจำกัดของเวลา  
มาตีกรอบอย่างความเจ็บปวดทางกาย มันจะอยู่กับเรานานแค่ไหน  
นั่นขึ้นอยู่กับว่า เราจะรู้จักมันและจิตใจตัวเองดีขนาดไหน แคปล่อยให้  
มันทิ้งไป แค่นั้นมันก็หาย (เหมือนง่ายแต่ยาก)

เมื่อเราผ่านไปได้ ไม่ต้องรอให้พ้น 24 ชั่วโมง เราก็จะได้สัมผัส  
กับปาฏิหาริย์ เพราะการอยู่อย่างมีความสุข นั่นก็คือปาฏิหาริย์แล้ว  
ละ!



# เวลา



365 วัน ผ่านไปไวเหลือเกิน เข้าสู่ปีใหม่แล้ว เราเดินไกลจากจุดเริ่มต้นเพิ่มขึ้นอีก 1 ปี หรือว่าเรากำลังเดินเข้าใกล้จุดจบอีก 1 ปี ...น่ากลัว !

หลายปีที่ผ่านมามีงานร้องเพลงที่ต่างจังหวัดในคืนปี ละยังไม่ได้ไปกอดเตียงกับแม่ และทุกคนในบ้าน แต่ปีนี้ร้องที่กรุงเทพฯ...ได้ทำอย่างที่อยากทำแล้ว...เฮ้ !

ตอนเด็กๆ พอถึงวันสิ้นปี แม่กับน้าสุกก็จะทอดไส้กรอกมา 4 แฉก ที่ทอดแล้วบานๆ กองใส่จานใบใหญ่ (กว่าหน้าชั้น) ยำจุนเส้นพูนจาน หมูสะเต๊ะ กับไก่ย่างเจ้าอร่อยถูกสรรหามาเรียงกันอยู่ตรงหน้า พร้อมพริกทั้งน้ำจืดลมหลากหลายรสและสี นี่ถ้าจุดธูปจุดประทัดก็ไหว้เจ้าได้เลย มีพวกเราเป็นเจ้าของ...เจ้ามือกินเรียบ !

ถึงวันนี้ ฉันชินตากับการเห็นผู้คนออกมากินและเที่ยวนอกบ้านในวันสำคัญต่างๆ จนไม่รู้สีกอะไรจากภาพที่เห็น นอกจากธนบัตรใบละ 100-500-1000 ลอยวนอยู่กลางอากาศทุกสิ่งอย่างถูกเตรียม

ไว้ตอบสนองความต้องการของผู้ใจดีว่าหาความสุขนรกบ้าน...

"ความสุขมันอยู่นอกบ้านหรือ?"

"นุร... ปีนีต้องไปกินข้าวกับญาติๆ บ้านอาม่ารีเปลา"

"ไปสิ... อาม่ามีจับ จลกากด้วยน้ำ..." นุรตบขมลอยหน้ากลมๆ

สีชมพูเหมือนเด็กอายุ 7-8 ขวบ ชั้นแฉอมองหน้านุรผู้ช่วยด้วยดวงความ  
ฉัจฉาที่นุรเป็นคนมีความสุขง่าย ๆ

"อือ... แล้วยก็ต้องกินพืชซ้ำอีตุง หมูสะเต๊ะห่วยๆ ด้วย บอ  
อาม่าเนนุร ปรับปรุงรสชาติอาหารมัง" เกด ผู้ช่วยอีกคนทนไม่ไหว  
ต้องสกัดความสุขนั้นไว้ไม่ให้เกินหน้าพวกเขา

"โอ้! ก็มันบ้านคนจีนอะ เอาอะไรมากมาย มารวมๆ กัน  
นานๆ ที แค่นี้ก็สนุกแล้ว อาหารก็กินๆ ไปจั้นแหละ" นุรแกัดหัวแทน  
อาม่าที่เสียหน้าเพราะของกิน

ตอนเย็นของวันที่ 31 ธ.ค.51 ชั้นแฉอแวบไปกินข้าวกับคนที  
บ้าน เป็นไปดังคาด ยำวันเส้นจานโตๆ เกือบเท่ากาด ทอดมันฝีมือ  
แม่ที่เรียกทุกคนในบ้าน (ยกเว้นเตี้ย) มาช่วยกันโขลกจนเหนียวหนึบ  
ปั้นก้อนเท่ากำปั้นน้กมวย ไม้ไร่เด็ก หรือคนธรรมดา

"2 ก็จนจุ!" เกดตั้งฉายาทอดมันแม่

เมียมนุษย์หินฟลิ้นท์สดินกั้งแหละ ทำอะไรต้องใหญ่ไว้ก่อน  
ไม่รู้ลูกๆ ตะกละ หรือกลัวลูกไม่อิมกันแน่

"ยำหมุยอใส่วันเส้น หรือยำวันเส้นใส่หมุยออะพี มองเห็นแต่  
หมุยอ ไม่ค่อยเห็นวันเส้นเลย" เกดกินไปวิพากษ์ไป

ชั้นนั่งอยู่เฉยๆ รู้สึกตัวเองไม่มีคำขึ้นมาเฉยๆ เช่นกัน เลยลุก  
ขึ้นมาดับปฐูนี้้งตัวโต 1 กาดใหญ่ ที่ทางบ้านจะเอาไปจอยต์เวนเจอร์

กับบ้านพี่วรรณ ผั่งตรงข้ามที่เตรียมอาหารมาไม่แพ้กัน บ้านพวกเรา ทั้ง 2 หลังอยู่ท้ายซอยของหมู่บ้าน เลยเอาโต๊ะเก้าอี้มาตั้งกลางซอย ปิดชอยซะนั่น ทุกคนนี่รีบกับการเตรียมอาหารในห้องครัวใหญ่เปิดโล่ง ติดกับสวนหลังบ้าน ลมเย็นพัดมา นอกจากกลิ่นอาหารหอมๆ แล้ว “หอมกลิ่นความสุข”

“พวกเราสุขกับความคุ้นเคยมากกว่าความแปลกใหม่”

เดี๋ยวนั่งหน้าทีวีรออาหารฝีมือแม่ ฉันเอาทอดมันร้อนๆ กับก้ามปู ใส่จานเล็กๆ ไปให้เตี้ยกินรองท้อง เตี้ยบอกว่าจะออกไปแจมกับอาม่า บ้านพี่วรรณ เลยแค่ชิมๆ ไม่เอาอิม

ฉันจกทอดมันพองๆ จากตะแกรงสะเด็ดน้ำมันข้างเตาของแม่ มา 3-4 ชิ้น กินกับเกด รีบกินรีบไปทำงานต่อ

ก่อนกลับ เตี้ยเรียกไปหา เขามีของบนหัวฉัน แล้วพิมพ์

“มูเตลูอีกแล้วป้ากู” ฉันนึกในใจ

“คนอื่นไม่มี แต่เรามี” พรที่เตี้ยให้ แต่ตีความหมายไม่ออก สงสัยเตี้ยจะเคยดู “อัจฉริยะข้ามคืน” แล้วจำมาใบ้ให้ฉันถอดรหัส ไม่รู้เตี้ยหมายถึงอะไร ะหว่าง

ความดี ความมั่งมี หรือ “สามมี”

อันหลังไม่น่าจะใช่กะบิบ เพราะไม่อย่างมีนะเซ!

ฉันเข้าไปกอดทุกคนในบ้านก่อนกลับ รวมทั้งหมา 2 ตัวของฉัน ...ความสุขอู่นๆ ถูกเก็บสะสมไว้ในใจ...อีกครั้ง

“5-4-3-2-1 สวัสดีปีใหม่ค่า”

สิ้นสุดการนับเข้าสู่ปีใหม่ เสียง ปุ...ปุ...ปุ ดังขึ้น ลูกไฟวิ่งจาก พื้นชั้นสู่ท้องฟ้า แล้วแตกออกเป็นดอกเล็กๆ กระจายออกเป็นสีๆ

ทุกคนแหงนมองท้องฟ้า ความสุขรวมตัวกันลอยขึ้นไปบนฟ้าเช่นเดียวกับพลุ...

“ถ้าปีนี้เป็นปีสุดท้ายที่ฉันจะได้เห็นวันปีใหม่ มันจะเป็นยังไงนะ”

ฉันแอบถามตัวเองเบาๆ...ในความคิดของคนแบบฉัน โลกนี้มีสี่เทา ไม่ใช่ขาว หรือดำ

ท่ามกลางความสุข...ความทุกข์ก็จะซ่อนอยู่ที่ไหนสักแห่ง ในการเริ่มต้น...บางทีจุดจบก็จะมาดักกรอเราตรงรอยต่อของเวลา

คิดอะไรแบบนั้น แต่มันก็ช่วย “ชะลอความชะล่าใจในการใช้ชีวิต”

ทุกคนยังวนเวียนอยู่ในความสุข ความทุกข์ การเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นวัฏจักรของชีวิต เมื่อไหร่ก็เมื่อนั้น...เท่าไหร่ก็เท่านั้น...เมื่อมันมาถึงก็พร้อมรับอย่างมี “สติ”

“สติ” คือ ความนิ่งงันหลังความโกลาหล วุ่นวาย และพุ่มพวยระหว่างที่หัวใจเต้นแรงจากเรื่องราวและสภาวะต่างๆ ช่วงที่เรากลั่นหายใจ ฉันเรียกมันว่า ‘สติ’ เพราะมันจะทำให้เราได้หยุดคิด

ปีใหม่ หลายคนคงอธิษฐานขอให้สมหวังดังต้องการ สำหรับฉันไม่ขออะไรจากที่ว่า “คนเรามักหวังในสิ่งที่ต้องการ มากกว่าพอใจในสิ่งที่เป็นอย่าง” มันทำให้ฉันได้กลับมาอยู่กับความจริงตรงหน้า ไม่ปรารถนาอะไรที่ไกลเกินไหวคว้า แต่ก็พยายามอย่างเต็มที่กับทุกวันที่มี รวากับว่าจะไม่มีพรุ่งนี้ให้เป็นข้ออ้าง ไม่ว่าจะปีนี้จะป็นปีสุดท้ายหรือได้มีชีวิตอยู่ต่อไปอีกหลายปี ชีวิตมันก็คุ้มค่าอยู่ในตัวมันทุกวัน

แล้ว จะสุขหรือจะทุกข์ ฉันก็รักที่จะมีชีวิตและลมหายใจอยู่  
เพราะ...ชีวิต คือ การอยู่เพื่อรับรู้และลิ้มรส...รสชาติของ  
ความเป็นคนนานเท่าที่เวลายังมีอยู่...



# ตัวอย่าง

# ต้น



กุหลาบดอกใหญ่สีชมพูเข้มแดงถูกจัดช่อกับลิลลี่สีขาวลังก์สีขาว ดูใหญ่ได้ใจ ชั้นจับช่อกันลงในกระป๋องน้ำใบโต แล้วเก็บมันไว้ในห้องน้ำ...วันนี้วันที่เท่าไร (ฉันถามตัวเองในใจ) 12 ก.พ. ...เห็นมัยฉันได้ดอกไม้มาก่อนใครๆ ก่อนวาเลนไทน์ซะอีก!

คงจะดีถ้ามีแจกันแก้วทรงสูงสักใบ มันคงเข้ากับดอกไม้ แต่ตอนนี้ฉันทำได้แค่เอากระป๋องใส่แทนแจกัน

คนบางคนเปรียบคู่รักเหมือนดอกไม้และแจกัน ให้ผู้หญิงเป็นดอกไม้ ให้ผู้ชายเป็นแจกัน ถ้าหาแจกันให้เข้ากับดอกไม้ไม่ได้ มันก็ดูสมบูรณณ์แบบ ใครๆ ก็อยากให้ความรักเป็นแบบนั้น สำหรับฉัน...ดอกไม้ไม่ได้สวยงามได้เพียงแค่นั้น น้ำที่เลี้ยงกันดอกต่างหากที่สำคัญ ถึงจะปักในแจกันคริสตัลสวยแค่ไหน แต่ไม่มีใครใส่ใจตัดปลายกัน เปลี่ยนน้ำ ในที่สุดดอกไม้ก็จะเน่าเฉาตายก่อนวันของมันหรือบางทีน้ำเน่า รากเน่าเฉาตายแจกันสวยก็มีถมไป เมื่อใดที่ดอกไม้

ถูกเดินมาใส่แฉกกัน เมื่อนั้นภาวะพึ่งพิงก็จะมาถึง การถูกครอบครอง การเรียกร้อง และโยนहाจะตามมา...ถ้าฉันก็ให้ดอกไม้ที่หยั่งรากลงไปในดิน ยึดกำนตั้งตรงอยู่กับธรรมชาติของมันเอง แม้ใครจะเมิน แต่มันก็ยังอยู่ของมันได้...อย่างสบายดี

ฉันไม่ได้สนใจแฉกกันอีกต่อไป ตราบใดที่กำนดอกยังแร่อยู่ในน้ำ...น้ำที่ฉันเติมและเปลี่ยนมันทุกวัน...ฉันสบายดี

“ทำไมรถติดจังพะ ? คนมาฉลองที่เยาวราชกันนี่เหรออ?” ฉันบ่นกับนุรและภาค ผู้ช่วยของฉันที่พากันนั่งอยู่ในรถที่ติดยาวแถวเยาวราช ตอน 4 ทุ่ม

“คงไม่รู้จะไปไหนเหมือนพวกเรามั้ง?” นุรตอบเหมือนไม่ตอบ พวกเรามารวมตัวกันในชอยแคบๆ ที่มีอาหารทะเลหลาย 2 มืง 2 สีคนไทยด้วยกันทำไมต้องมาบ่งพรรคบ่งพวกกัน (คนละเรื่องแล้วละ) ปรากฏเต็มทั้ง 2 ร้าน แต่จุดหมายของเราคือ ร้านเจ๊ กับ เฮีย ที่กระเียบกัดไปข้างในชอย ซึ่งไม่เคยเต็มอยู่แล้ว แต่วันนี้...เต็ม!

“มาย่งลงลาย เฮีย...มึงไปเอาโต๊ะกับเก้าอี้มาตั้งให้เจ๊เค้าที่... มาที่คนเล็...” เจ๊เจ้าของร้านหันมาสั่งลูกน้องหัวทองแฉกเด็กแฉกวันของ แกด้วภาษาไทยสำเนียงจีนที่คุ่นหู แต่ละคนกำลั้งง่วนแฉกปู แฉกกุ้ง แฉกหอย แฉปลา ไม่เว้นแม้แต่เฮียเจ้าของร้านกึ่งง่วนอยู่หน้าเตา

“ทุกคนกำลั้งแฉกกันหมด ถ้าไม่มีที่นั่ง กรุจะแฉกกระดาศให้เจ๊เจ้าของร้านเลยตรงนี้” ฉันบ่นซ้าๆ กับข้าวตู ร่างแฉกหน้าคู้กาย

ในที่สุดพวกเราก็ได้นั่งติดกับโต๊ะใหญ่ที่มากัน 45 คน ทำให้บรรยากาศเหมือนกินอาหารทะเลข้างโรงจิว เพราะเป็นกรุปหัวรัจจาก



ฮ่องกง แต่จิวว่าลงแล้ว เจอกวางตั้งเข้าไป ..ยิ่งกว่า!

ไม่ต้องกลัว มีฉันนี่ร้องนำ นุช เกด ข้าวตู และเพื่อนอีกคน คอยประสานคู่ 3 คู่ 5...ลืมิเต๊ะซ่างๆ ไปเลย!

“วาเลนไทน์ไปไหนข้าวตู” เลือถามข้าวตูเพราะที่นั่งรวมกัน โสดหมด ยกเว้นข้าวตู

“จะไปไหนละ ก็แต่งหน้าบ้านะเซ”

“เออ...ลืมิไปว่ามีงานช่วยคัสตินก๊อต เอฟ เอ็ม 98.5 ของน้อง แหม่ม คัทลียา”

“อ้าว แล้วน้อง...เขาไม่งอนหรือ”

“งอนก็งอนไป หนูเจอคนที่เขารักหนูที่สุดแล้ว หนูก็รักเขาที่สุดด้วย”

“ใคร? ข้าวตูมีคนใหม่หรือ?”

“แม่หนูเง บอกจะกลับไปหาแม่ที่สระบุรี แม่ทำกับข้าวเต็มโต๊ะ แต่หนูเกิดติดงานกะทันหัน โทรบอกแม่คำเดียว...ไปไม่ได้ แม่ไม่เห็นว่าจะอะไรเลย แค่นี้เป็นแฟนกัน จะเอานั่นเอานี่ไม่ได้ตั้งใจ มีจี มีจี๊ ก็ตัวใครตัวมันเถอะ”

“โห...แมนวะ”

“วาเลนไทน์มันก็แค่วันสมมติหนึ่งวัน ไม่รู้จะอะไรนักหนา อีเบงค์ เพื่อนหนู เดินเล่นกับหนูในห้าง พอเห็นรูปคู่รักสวีทกันติดหน้าร้านไอศกรีม มันบอกว่า อยากจะร้องไห้ อยากได้แบบนั้นบ้าง หนูบอกมันว่า...อีเบงค์ มึงแหกตาดูข้างใต้ภาพเขาเขียนว่าอะไร...“ภาพนี้ใช้ในกาารโฆษณา” ของจริงมันเป็นอย่างนั้นที่ไหน ที่มึงเห็นเขาก็เมคทั้งนั้นแหละ ตื่นได้แล้ว” ใช่!...ทุกอย่างที่เราเห็นเราเจอในเทศกาล ดอกไม้

“เรื่องราวที่น่าประทับใจ  
ในเส้นทางของการเขียน 24 ตอน  
ในเล่มนี้ จะเป็นเรื่องราว  
ที่ทำให้คุณผู้อ่านรู้จักฉัน  
ในแง่มุมที่ต่างออกไป...  
และถ้าเสียงของฉัน  
พาอารมณ์คนฟังไปได้ไกลแค่ไหน...

# ตัวอย่าง

ตัวหนังสือของฉัน

ก็น่าจะพาความคิดของคนอ่าน

ไปได้ไกลกว่านั้น...”

เจนนิเฟอร์ คิม

ISBN 978-616-515-110-8



NG-038 ราคา 185 บาท

อัสวีปประวัต